

Gierik 89, december 2005

Tess Callagher

HET IS IETS DAT IK LEERDE

[*vertaling: Hannie Rouweler*]

Tess Callagher is dichteres, essayiste, romanschrijfster en toneelauteur. Zij werd geboren in 1943 in Port Angeles (Washington). In 1974 ontving ze aan de universiteit van Iowa het Masters in Fine Arts-diploma. In 2004 ontving ze de Washington State Poets' Association Poet of the Year Award. In 1984 publiceerde ze de bundel *Moon Crossing Bridge*, gedichten aan en over haar derde echtgenoot, de auteur Raymond Carver, die in 1988 overleed. Zij gaf les aan verschillende universiteiten. Recente bundels zijn: *My black horse: New ans Selected Poems* (1995), *Owl-Spirit Dwelling* (1994). In 2006 zal van haar *Dear Ghosts* verschijnen. Zij woont nog steeds in haar geboortestad waar ze voor haar 91-jarige moeder zorgt draagt.

ALS JE MET ME PRAAT

Wees voorzichtig als je met me praat.

Het kan zijn dat ik luister,
dat ik dichterbij kom zoals de vlam
met een blok hout ademt, ademt
met de boom die het niet
vergeten is. Ik kon weleens
mijn gezicht
dichtbij
jouw gezicht houden
in je naamloze moeilijkheden,
in jouw moeilijkheden
en naam.

Het is iets dat ik leerde
zonder te leren; een hand
is een sterkere mond, een kus
kan de schedel breken, deze
woorden, kleine stappen
in de lucht die
geheime handen roepen, monden
in het vlees verborgen.

Dit is geen diefstal.
Dit is niet jouw bloed voor mijn
tranen, geen vertrouwen
in handel of ruilhandel. Het kan zijn
dat ik niets terug zeg
wat je zult merken
nadat je de koorts
binnenin de woorden die we uitspreken
eruit haalt, de woorden die we zo luid uitspreken
dat ze uiteenvallen.

GESPREK MET EEN BRANDWEERMAN UIT BROOKLYN

Tussen vliegtuigen biedt hij
mij een consumptie aan. Ik heb nog nooit
eerder met een brandweerman gepraat, in elk geval
niet iemand uit Brooklyn. OK. Goed, zeg ik. Het ligt voor de hand
dat het onderwerp brandweervrouwen aan de orde moet komen,
en omdat ik een vrouw ben en hij een brandweerman,
weten we iets over dit onderwerp, allebei. Hij zegt meteen
al dat hij niets tegen brandweervrouwen heeft, maar
zoals ze er na een brand blussen
uitzien, nou zeg,
ze verliezen elk respect. Hij vindt dat zelf wel vervelend,
maar hij kijkt naar hen
bedekt met de as van iemands
verloren hoop en voelt afkeer, hij wil dan
de spuit op hen richten, ze zweten
en stinken, net als hij,
natuurlijk, maar niet de vrouw die hij wil. Snap je?
En om het daar eens over te hebben –
het is niet erg om veracht te worden
voor wat je doet om jezelf te bewijzen
als mannen onder elkaar
die van je willen houden, van je houden,
van je houden.

IN MACEIO

Ze gaf me de bloemen –
twee armenvol rode irissen omringd
met bladeren van varens en dat rode, rode van
papegaaienveren, rood
van een doodskreet, van de laatste ademzucht
van wie ook. Toen we weglieden
uit de collegezaal om hen achter te
laten, gaf ze mij de bloemen.
Ik vroeg: hoe noem je die
in het Portugees?
Ze glimlachte, schudde haar hoofd en niemand
anders wist het. Maar ze wilde mij
laten weten, dat ze mij die bloemen gaf.
Niet alleen decoratie op de tafel waarachter
ik had gestaan om over Amerikaanse poëzie
te praten voor avondstudenten. Ze gingen
dood, deze bloemen, in de hitte van
mijn Engelse woordenstroom boven de vermoeide studenten.
'Maar het zijn stommelingen, deze studenten',
zei Eduardo. Eduardo die zijn avonden met hen
doorbracht en dat moest doen,
hoewel hij van hen hoorde te houden en dat ook

deed, met twee banen – een hoogleraar
in staking aan de universiteit, die meer salaris
eiste, het goed wilde maken met
deze avondstudenten, ‘juiste deze’ die, zo zei hij,
meer wilden en dom werden en meestal dom
bleven terwijl ze een opleiding kregen.
Maar ze gaf me de bloemen, nam ze
in beide armen toen wij op het punt stonden
weg te gaan om eruit gegooid te worden met
het afval. Ze gaf mij
de bloemen en ik zei: ‘heb je begrepen waarover
ik het had?’ en ze zei ‘Ja’,
misschien wel het enige Engels dat ze kende en
ze legde de rode bloemen zonder naam
in mijn armen, en we liepen weg.

Michael Ondaatje
(vertaling: Joris Iven)

LICHT

voor Doris Gratiaen

Middernachtelijke stormwind. Bomen die er furieus vandoor gaan over de velden naakt in de bliksemflitsen.

Ik zit op de witte veranda in de bruine hangende rieten stoel
kop koffie in mijn hand middernachtelijke stormwind midzomernacht.
Het verleden, vrienden en familie, zwalken rond in de regenbui.
Deze familieleden op mijn favoriete dia's
opnieuw gemaakt van heel oude foto's zodat ze nu
onoverzichtelijk onduidelijk korrelig tegen mijn muur staan.

Dit is mijn oom die op zijn huwelijk kwam opdagen
op een olifant. Hij was een veldprediker.
Deze verlegen lijkende man in licht jasje en met das was berucht;
wanneer hij ging drinken pakte hij het lange blonde mooie haar
van zijn vrouw vast en stak het uiteinde in de kast, deed ze op slot
en liet haar gekluisterd achter in een leunstoel.
Hij was doodsbang voor haar mogelijke ontrouw
zn zo stierf hij uiteindelijk toch nog vredig gelukkig.
Mijn grootmoeder ging naar een dansfeest in een mousseline jurk
met glimwormen gevangengenomen en vastgezet in het stof, stralend
en geestig. Dit rustige mooie gezicht
organiseerde witte optredens in de tropen.
Ze verborg de melkboer in haar huis
nadat hij een moord had gepleegd en ze werd op het proces
uit het gerechtshof gegooid omdat ze grapjes maakte over de rechter.
Haar zoon werd een Raadgever van de Koningin.
Dit is mijn broer op zijn 6de. Met zijn neef en zijn zus
en Pam de Vos die in een knipmes viel en haar oog verloor.
Mijn tante Christie. Zij wist dat Harold Mcmillan een spion was
die met haar communiceerde via foto's in de kranten.
Elke foto, zo geloofde ze, vroeg haar om hem te vergeven,
met zijn smekende hondenogen.

Haar man, oom Fitzroy, een dokter in Ceylon,
had een geheugen scherp als scalpels toen hij al in de 80 was,
hoewel ik nooit de moeite heb genomen hem ook maar iets te vragen
- toen meer geïnteresseerd in de laatste opnames van Bobby Darin.

En dit is mijn moeder met haar broer Noel in extravagante klederdracht.
Ze zijn 7 en 8 jaar, een kleurenfoto,
het is de oudste prent die ik heb. Die waar ik het meest van hou.
Een foto van mijn kinderen bij Halloween
heeft dezelfde voeling en binnenpret.
Mijn oom stierf op zijn 68ste, en mijn moeder stierf een jaar later op haar 68ste.
Zij vertelde me over zijn dood en de dag dat hij stierf
ruimden zijn ogen de ziekte op zodat hij
recht door de kamer door het ziekenhuis kon kijken en ze zei

dat hij iets zo helder en goed zag dat zijn hele lichaam
een ogenblik lang jong werd en ze herinnerde zich
de tijd dat zij kentekens op zijn trainingsblouses naaide.
Haar stem vreugdevol wanneer ze me dit vertelt, haar gezicht opgelucht en helder.
(Mijn glimworm grootmoeder stierf ook op haar 68ste).

Dit zijn de fragmenten die ik van hen heb, vanavond
in deze storm, de honden rusteloos op de veranda.
Ze waren allemaal vrolijk, gek en levendig in hun jeugd.
Op een feest trachtte mijn dronken vader
een complexe operatie op kippen uit te leggen
en hij speelde het klaar om ze en passant allemaal te doden; de gasten
nuttigden een uur nadien hun avondeten terwijl mijn vader lag te slapen
en de kinderen de dienstmeiden bezig zagen de troep
van bekken en veren op te ruimen op het gazon.
Dit zijn hun fragmenten, alles wat ik me herinner,
terwijl ik meer over hen wil weten. In de spiegel en in mijn kinderen
zie ik hen in mijn vlees. Waar we ook zijn
paraderen ze in mijn hoofd en de uitwaaierende verhalen
sluiten aan bij de grijze korrelige beelden tegen de muur,
zoals wanneer ze hun borrelfeestjes hielden of 20 jaar later
hun kleinkinderen oppasten, poseerden met hun favoriete honden,
zo komen ze over door het licht, de elektriciteit, die een uur geleden
uitviel door de storm, een boom die tegen de grond ging bij de hoofdweg
zodat de kinderen nu binnen domino spelen bij kaarslicht
en hier buiten de zware regen de vonk van mijn lucifer naar een sigaret dooft
en de bomen aan de overkant van de velden van me weghollen, duidelijk
alleen met hun eigen littekens van messensneden en door koeien aangevreten bast
bevroren in het gekartelde licht als teruggerukt in hun loop
de takkenarmen wuivend naar wat een seconde geleden nog de donkere hemel was
terwijl ze in werkelijkheid net als ik niet eens hebben bewogen.
Hebben zich geen meter van me verwijderd.

BRIEVEN & ANDERE WERELDEN

*'want er bestond geen duisternis meer voor hem en hij kon zien in het duister, zonder twijfel
zoals Adam voor de val'*

Mijn vaders lichaam was een bol van angst
Zijn lichaam was een stad die we nooit kenden
Hij verborg dat hij geweest was waar wij naartoe gingen
Zijn brieven waren een kamer waar hij nauwelijks leefde
In hen kon de logica van zijn liefde groeien

Mijn vaders lichaam was een stad van angst
Hij was de enige getuige van haar angstig dansen
Hij verborg waar hij geweest was zodat wij hem konden kwijtraken
Zijn brieven waren een kamer die zijn lichaam beangstigde

Hij trad de dood tegemoet met zijn verzopen verstand.
De laatste dag sloot hij zichzelf op
in een kamer met twee flessen gin, vervolgens

viel hij languit tegen de grond
zodat hersenbloed zich verplaatste
naar nieuwe compartimenten
die nooit de deining van het vloeibare hadden gekend
en hij stierf in de eerste minuten van een nieuw evenwicht.

Zijn jonge leven
was een angstaanjagend blijspel
en mijn moeder scheidde telkens opnieuw van hem.
Hij zou tunnels in stormen, aangetrokken
door het witte oog van treinen
en één keer verwierf hij onmiddellijke bekendheid
door erin te slagen een Perahara te doen stoppen in Ceylon
- de hele soet van olifanten dansers
plaatselijke hoogwaardigheidsbekleders – door stomdronken
neer te vallen op straat.

Omdat hij een semi-officieel was, en bovendien een semi-blanke,
werd dit optreden gezien als een cruciaal
keerpunt in de Onafhankelijkheidsbeweging
en leidde het beslist tot de onafhankelijkheid van Ceylon in 1948.

(Mijn moeder had ook haar bijdrage geleverd –
haar rijgedrag was zo slecht
dat dorpelingen met stenen gooiden
telkens wanneer haar auto werd herkend)

Gedurende 14 huwelijksjaren
eiste elk van hen beurtelings op dat hij of zij
de benadeelde partij was.
In de havendokken van Colombo,
waar ze een net gehuwd stel uitwuiden,
dook mijn vader eens, jaloers
op de uitgesproken emotie van mijn moeder,
in het water van de haven
en zwom het schip achterna, terwijl hij ze vaarwel wuifde.
Mijn moeder wendde geen verwantschap voor
en mengde zich in de menigte terug naar het hotel.
Weer haalde hij de kranten
hoewel mijn moeder dit keer
het verslag corrigeerde
met een briefje aan de uitgever – waarin ze zei dat hij eerder dronken was
dan last had van een gebroken hart bij het vertrek van de vrienden.
Het gehuwde stel ontving beide edities
van *The Ceylon Times* toen hun schip aankwam in Aden.

En dan in zijn laatste jaren
werd hij stille drinker,
de man die één keer in de week
verdween in zijn kamer met flessen
en daar bleef tot hij dronken was
en tot hij weer nuchter werd.

Daar werden de toespraken, de dromen, de verweerschriften,
de tedere brieven geschreven.
Met de helderheid van een architect
zou hij schrijven over de rij blauwe bloemen
die zijn nieuwe vrouw had geplant,
over de plannen voor elektriciteit in het huis,
over hoe mijn halfzus was gevallen vlakbij een slang
en ze wakker was geworden en haar niet had aangeraakt.
Brieven in een helder schrift met een allesomvattende empathie
waarbij zijn hart ruimer en ruimer werd
voor elke vorm van verandering bij zijn kinderen en vrienden
terwijl hij zichzelf terugdrong
in de verschrikkelijke intense wrok
van zijn afzondering
tot hij zich in evenwicht probeerde te houden en viel
languit tegen de grond
het bloed
de lege vergaarbak van zijn skelet inliep
het bloed zoekend in zijn hoofd zonder metafoor.

AFSPRAKEN

Het wordt duidelijk dat ik grote gebeurtenissen misloop.
Mijn geboorte werd aangekondigd door niets anders
dan de herdenkingsdag van Winston Churchills huwelijk.
Geen gedenktekens bloedden, geen instrumenten
waren het eens over een bijzonder weertje.
Het was een seizoensmatige onbeduidendheid.

Ik troost me met mijn moeders achtste maand.
Terwijl zij haar zwangerschap uitzweette in Ceylon
een huisknecht over het gazon kuierde
met een dienblad vol ijsgekoelde drankjes,
enkele vriendinnen haar bezochten
om haar te verzoenen met haar staat, en ik
van de levenslijnen dronk,
zat Wallace Stevens in Connecticut
met een glas sinaasappelsap op tafel
zo warm dat hij alleen een korte broek droeg
en op de achterkant van een brief
begon te schrijven 'De goed geklede man met een baard'.

Die nacht terwijl mijn moeder sliep
haar gewichtige buik gekoeld
door de ventilator in de slaapkamer
bracht Stevens woorden samen
die tot zinnen uitgroeiden
en hij schaafde ze zuiver en
gaf ze de juiste vorm, de bladzij werd plots
gedachte waar voorheen niets was,
zijn hoofd liet zijn hand

bewegen waar hij wou
en hij zag dat zijn hand zei
de gedachten houden nooit op, neen, nooit
en ik groeide in mijn moeders buik
zoals de bloemen buiten aan de ramen in Connecticut.

DE KANEELSCHILLER

Als ik een kaneelschiller zou zijn
zou ik je bed wegrijden
en het gele poeder van de schors achterlaten
op je hoofdkussen.

Je borsten en schouders zouden uitwasemen
je zou nooit over markten kunnen lopen
zonder het vakmanschap van mijn vingers
zwevend boven je hoofd. De blinden zouden
zeker struikelen over wie zij benaderden
hoewel jij zou kunnen baden onder gootpijpen, stortbuien.

Hier op de bovendij
bij dit zachte weiland
buur van je haren
of de vouw
die een inkeping maakt in je achterkant. De enkel.
Jij zal onder vreemden bekend staan
als de vrouw van de kaneelschiller.

Ik kon nauwelijks een blik op je werpen
vóór het huwelijk
je nooit aanraken
- je scherpneuzige moeder, je ruige broers.
Ik begroef mijn handen
in saffraan, maakte ze onherkenbaar
boven dampend teer,
hielp de honingverzamelaars ...

Toen we eens zwommen
raakte ik je aan in het water
en onze lichamen bleven los van elkaar,
je kon me vasthouden en blind zijn van de geur.
Je klom op de oever en zei
 dit is hoe je andere vrouwen aanraakt
de vrouw van de grasmaaier, de dochter van de kalkbrander.
En je tastte je armen af
op zoek naar het verloren parfum

en wist

hoe goed het is
de dochter van de kalkbrander te zijn

achtergelaten zonder spoor
alsof er geen woord werd gesproken tijdens de liefdesdaad
alsof je gewond was zonder het genoeg van een litteken.

Je duwde
in de droge lucht je buik
tegen mijn handen en zei
ik ben de vrouw
van de kaneelschiller. Ruik me.

René Depestre

(vertaling: René Smeets)

EUROPA TER ERE

In den beginne was jij een nimf,
kleine koningsdochter, beroemd ben jij
om de schoonheid van je lichamelijke goederen
die jij ontbloot aan de rand van de zee.
Hun jeugdige weelde prikkelt
de goden die galopperen op de stranden
van Sidon en Tyrus. Jij deinst er niet voor terug
om met bloemen en liefkozingen te omkransen
de horens die op jouw maagdelijke charmes loeren.
Op een avond zul jij zelfs een stier bestijgen
voor de eindeloze oversteek van de wateren van de geschiedenis.

DE AS VAN TOUSSAINT LOUVERTURE

Dag en nacht ziet men hem
in de palmboom van de negerwanhoop klimmen:
hij deponeert er het verse ei van zijn revolte.
Hij steekt de zee van as over
nu eens als cycloon van het zwarte vuur
dan weer fier als een olijftak.

Zijn bestaan ontdekt fruitbomen.
Hij wordt schrijfboek van woede en droom
Zijn slavenlichaam komt
als een kreet in een huis dat slaapt,
drager van de eerste klokken van genezing
naar de oceaan van de zwarte smart.
Zijn geschiedenis is vol chlorofyl
en kruitvaten: hij komt
met vlammeende woorden die staan
als vrouwen in het sap der bomen.

‘Met mij hebben jullie in Saint-Domingue alleen maar de stam van de
boom van de zwarte arbeid geveld: zijn wortels zullen nieuwe loten
geven, want zij zijn talrijk en diep.’
Na zijn woorden van afscheid aan de Haïtianen
viel zijn oude gebeente ten prooi
aan de sneeuw van de Jura;
zijn toekomst wordt zout van ongebluste kalk
op het traject van zijn laatste dagen.

Tussen zijn in de sneeuw verloren lopend pad
en de rouw onder nul van de zijnen
zijn er de maanden van de ridderwake;
is er de as van een oude man
die de gelijke wordt van de opgaande zon

in het gebladerte van het bloed der zwarten.

De aan de blanke geseling te wijten wonden
stijgen op uit zijn uitgeblust lichaam
als tedere handen van vrouwen
op de viersprong waar de horizon van grote stammen
zich 's avonds bij de stilte van de zee voegt.

DE PABLO NERUDA STRAAT

De Pablo Nerudastraat in Lézignan-Corbières
is geen vijfhonderd meter lang
en geen vijf meter breed.
Een kapper, een bakker, ssn childer,
een financieel consulent, een bloemist
en een flamboyante cardioloog moeten moeite doen
om er allen in te kunnen: met zijn zessen
haken zij hun avontuur van wijn
en wind vast aan de stoomtrein
van een Chileense auteur van elementaire den
en de grote zang van het leven.

De Pablo Nerudastraat zet de reis voort
die is begonnen in de kleine trein van Temuco:
de straat escorteert de ster van de poëzie
tot aan het zuidstation der passanten.
De straat ruikt naar bloemen en vers brood,
de straat – zij – geeft aan al wie haar wil nemen
een elektroshock die hem tegen zichzelf beschermt.
's Nachts, met haar ogen vol kindertranen,
vertelt de Pablo Nerudastraat het avontuur
van onze stukgevalen dromen.

LOFLIED OP HET HEILIGE VUUR

Op het uur van het wederkerige feest
vertrouwt het lichaam van de man weer op de handen,
de neus, de ogen, de lippen, het geslacht,
om zijn levensvreugd te verzengen
in de tijd en de ruimte van de vrouw:
het viriele bloed, in een baan op weg naar zijn heil,
raakt, voelt, bekijkt, savouereert, penetreert,
ontmaagdt het hartstochtelijke vuur van de vrouw:
op de drempel van zijn bestemming en van de schreeuw
is het warme bloed sterk ten hemel gericht
om de gelijke te kunnen
zijn van de vrouwelijke verrukking.

Kostas Mavroudis

(vertaling: Kees Klok & Stella Timonidou)

NAMIDDAG IN EEN FRANSE STAD (2)

In het park kwam ik het wolkje van Gauloise tegen. Het hing boven de damp van de struiken. Waar ga je heen, vroeg ik het en vervolgde mijn natte wandeling. Ik zocht een café op de hoek, dat ik mij vaag herinnerde van een eerdere reis. In de geur van croissants zou ik in alle rust kunnen genieten van de drukte van de straat.

Vraag me eens hoe die middag was en ik zal jullie vertellen dat ik wandelde met mijn paraplu en dat de wijze eeuwen ons vergezelden. De tijd, tenslotte, die almaar voortgaand geen lang of kort geleden onderscheidt, speelde bekende herhalingen met de lantarnpaal. In het bijzonder de oude vertrouwde regen van de Galliërs die weer in hetzelfde schijnsel neerviel.

NAMIDDAG IN EEN FRANS STADJE (7)

Afgodsbeelden, vormen in zwart hout. Een tentoonstelling in het Volkenkundig. Daarna een documentaire van tien minuten. Het is avond op een tropisch eiland, we kijken ernaar in onze winterjassen.

Bij het ondergaan van de zon toont de jongen van een onbekende stam angst voor iets, of verbazing. De saaie cameraman vult de middag met trommels. Na korte tijd versmelt het ritme. Het geluid dringt de hut van de hoofdman binnen, waar zijn dochter halfnaakt – terwijl ze doet of ze de lens negeert – een paar oorbellen bewondert.

OVER VADER (1)

Na veertig jaar is hij niet meer dezelfde.

Niets meer herinnert aan degene die jullie hebben leren kennen.

Hij vergeet, spreekt de woorden uit een andere rol.

Als ik duidelijker over hem moet zijn, herinner jullie een woord; voor hij het afkort, blijft hij een beetje besluiteloos, de dichter.

OVER VADER (2)

Hij lost de lening van de tijd af: herinnert zich. Hoewel alles getemperd. Geruisloos. Als die man met een beroerte (zomer '57) die ons iets heel beleefds toefluisterde, zonder dat het werd gehoord.

BEZOEK AAN EEN OUDE, DEMENTE MAN (2)

Met regen onderweg in een file, troost me altijd de radio.
Zeven uur 's avonds, ik ben hoe dan ook betrouwbaar.
Ik ga naast uw bed zitten, houd u voor de gek met een zuurtje en herkauw gegeneerd mijn veertig jaren: huwelijk, twee kinderen, het nieuwe huis.
En nog daarvoor: univeriteit, dictatuur, allerlei jeugdzonden.
En dan daarvoor weer: de middelbare school in het dorp midden jaren '60.

Als ik toen had geweten hoe solide de nabije toekomst zou zijn (tegen dit rustige decor in de verte), had ik kalm mijn rol gaan staan spelen. Ik zou bedaard naar de toekomst hebben gekeken, als een toeschouwer die zeker is van de afloop.

Dat is gebeurd, wilde ik u zeggen: iemand die in diepe duisternis liep, schraapte inhalig bijeen, maar verkwistte zijn winst door kostbare twijfel.

BEZOEK AAN EEN OUDE, DEMENTE MAN (4)

Ik ben laat vanavond. Ik ben u beslist enige uitleg schuldig, al zullen weinig betekenissen u iets kunnen schelen. Ik zal het vooral hebben over vage intuïtie, wat u misschien iets zegt over hoe ik tegenover het hedendaagse sta, hoe ik het uitdagend negeer, terwijl ik mij steeds naar uw verlichte pad richt: die oude foto, bijvoorbeeld, in de verte (een korte schittering, maar toch een schittering), met een kind bij u en niets vermoedende voorbijgangers, gijzelaars tot nu toe.

Natuurlijk, van de ene kant lijkt het toereikend: niets toekomstigs maakt u bang. U straalt – bedoel ik – beslissend gezag uit. Zoals een veeleisende tekst die af is en over wiens pagina's de donkere figuur van de schrijver zich in voldoening heeft gebogen.

DICHTERSPOTRET ANNO 2021

Zijn enige oefening, kleine onschuldige obsessie: een zakdoek met een monogram, een robe de chambre, aandenkens van vroegere reizen en verwijzingen naar ontmoetingen die in zijn geschriften zijn terechtgekomen. Hij krijgt weinig bezoek. Hij zit onder de olieverfschildering van een oude vriend. Hij maakt voortdurend toespelingen op het verleden. 'Kom, laten we Berlijn daar gaan bekijken,' zegt hij sarcastisch, terwijl hij naar zijn onbetekenende straatje wijst.

Hij kijkt even afwezig naar zijn handen.

Hij leest – zou je kunnen denken – zijn magere lichaam als een middelmatige tekst. Op zeker ogenblik laat hij mij het nieuwe boek van M. zien.

Laat hem zich herhalen: ik hou van zijn obsessies. Ze komen steeds terug. Het geheugen: die onlogische Natuurkunde, dat je de schaduw ziet terwijl het voorwerp er niet meer is.

EPIDAURUS 1979

Lauw marmer tegenover de zonsondergang. Een namiddag die er al eerder was, die, zoals nu, twijfelde aan zijn licht. Bedrijven van eenzelfde duur: een verdwaalde cicade als toen. Ver weg als reprise een hond. Twee, drie mannen uit Argos die te laat kwamen.

Het is negen uur. De heuvels hebben geen lichaam meer. De ouvreuse vervaagt in het laatste licht.

Eric Rosseel

DE GIL VAN DE BOTERBLOEMEN

het luchtruim is ontdooid,
de wind werd zichtbaar aan de wand,
waterzucht en spataderen ontsieren
de oevers van verlaten wensen,
de onderhandelingen waren afgesprongen
en de vlaggen gestreken tot grondniveau,
de fanfare speelde met lijf en leden
haar stuk 'Gratis Toegang tot Kasteel en Park'

daar hoorde ik voor het eerst
de gil van boterbloemen
langs de waterkant

PERIODIEK ANTIBIOTICUM

op een toren van de nacht
stond ik in brand
leidde ik verdwaalde schepen,
jij was de wilde in het woud
de oerboom razend
waar ik de blaren heb afgescheurd,
de stad een hamer zonder steel
braakte urenlang
en tuimelde in de straten,
en langs de dagen van september verloor
ik een hand
verlichtte ik de geronnen dalen,
over je klamme schouders heen
zong ik een dubbele nachtegaal
striede ik de duizend regens,
mijn verlamde keuzen van weleer
sloegen rood
en vloeiden weg in verse beken,
het dolle kind buitelde in mijn stem
bloemen strooiend
en zo streefde het de wereld in mijn palm

en als straks de grijsharige morgen rijst
uit de ruïnes
vergiftigd dan mijn geheugen
en onwetend lach en zing ik weer hun steeds aanwezig lied

Steven Graauwmans

AFSLAG

Ze hebben de krijgers uitgestuurd
En alles te boek gesteld
Geen gezeur want papier hoor je niet

Beeld 1: oranje straatlicht
De man in het spel speelt
De vrouw en omgekeerd
Geen mens snakt naar lucht

Morgen ontwaakt de zandman
En voorziet je
In zijden badjas van koffie en sigaretten:
De zeis schraapt al
Bloedend het vlees van je botten

MANARA

Ze verzamelt dorre bladeren
Van alle bomen en planten uit de herfst
Ze praat met woorden van het eiland
Met trekvogels die slapen langs het water

De jacht is open, het hele jaar rond
De wegen door het bos gesloten
(In de hagel treft enkel
De aarde schuld – pokerface)

De wilde rent voor je uit
Naakt onder een zwarte cape
Verdwijnt in de adem van het woud
Laatste elfenkind met gebrande vleugels

KIESDREMPELVREES

De zee houdt nooit op
Want de maan enzovoort
En jij houdt nooit op
Want mezelf enzovoort

Tot je stopt en me binnenlaat
In je kleine huis bij de stroom
Met de geur van boven
Op zolder en van de naad
Die je zinnen lijmt

Je gaat en staat
Wanneer ik
Elke riem
Door je merg en been
Sla

De klok rond

